

המצרים תפסו את עזה. קיימו בה לכל הפחות צל של קיום פלסטיני. עבדאללה, ידידו של עארף, סיפח את הגדה המערבית ביד רמה לממלכתו. אחרי שהשיג בדרכי סחיטה ומרמה "הסכמה" פלסטינית ל-סיפוח.

בניגוד לפלסטינים אחרים, שהמשיכו ל-התנגד בלבם לשילטון ההאשמי, השלים עימו עארף מלכתחילה. הוא זכה בתואר "באשא" (פחה). נתמנה לראש עיריית ירושלים, זכה אף לכהן במשך כמה ימים באחת הממשלות המתחלפות-תדיר של ה-ממלכה. אך לאומנותו הפלסטינית לא היתה נוחה לנכדו של עבדאללה. עארף נתמנה למנהל מוזיאון רוקפלר.

בתפקיד זה כיהן עד לשואה הי-כאה של העם הפלסטיני — מירי-המת ששת-הימים. כשכילו היתה זאת מכה נוראה — השיריד האחי-רון של שידמון ערבי בפלסטין אכר.

סוכו של פרק

השליט החדש היה פחות מחוכם מן-השליט הבריטי. עארף ידע לספר בר-מרידות על שורה ארוכה של השפלות אישיות. מכונתו נלקחה ממנו בימי הר-כיבוש. הוחזרה רק אחרי טיפולים ביורוק-ראטיים אינסופיים. כשרצה לעבור את הר-ירדן כדי לבקר קרובת-מישפחה גוססה, נשלח מפקיד זוטא אחד לשגי, נדרש לעמוד בתור, הסתלק בזעם וזיתר על-הביקור. מישרתו במוזיאון נלקחה ממנו בלי גינונים.

יתכן שיחס נכון, אישי, חרוץ-כבוד, יכוד היה לשנות את דעתו של עארף על יחסי ישראל-פלסטין. אולם קציני-המימשל הישראליים — צעירים מעשיים, בלתי-מתוחכי-מזם, בלתי-סבלניים — לא היו מסוגלים לכך. כשכולם היה המני-היג הקשיש סתם זקן טרדן, ושלא יכלכל את המוח.

אלא שהצרות האישיות היו בעיניו כאין וקאפס לעומת השואה של עמו. שואה זו מילאה את כל חייו. קולות התותחים נדמו בקושי, כשיצא הזקן החולה ללטרון, כדי להנציח את השמדת שלושת הכפרים, ש-נמחו מעל פני האדמה על פי פקודת-משה דיין. הוא הנציח כל בית שהושמד, כל גירוש, כל מעשה של קיפוח או הת-נכלות לפלסטינים. הכול נרשם, צולם, תוי-יק. את העתק הצילומים דאג להעביר אל-מעבר לירדן, כדי להצילם מתפיסה אפשר-רית בידי הישראלים.

בביתו נערמו מפות של כפרים שחזרו מזמן מדהתקיים, מיסמכים מכל התקופות, רישומים לזא-ספור, הבית הערבי הקטן והיפה הפך למוזיאון-השואה הפלסטיני — ועארף הראה אותו ברהט לי-מבקרים ישראלים, שגילו אהרה-כלשהי לגורל עמו.

בסוף ימיו הבין עארף אל-עארף שאין לו עוד דרך להצלת העם הפלסטיני מלבד חלוקת הארץ ודוקים בין מדינת פלסטין-נית ומדינת-ישראל. דיברנו על כך לא פעם, כאשר אמרתי, כאילו בהלצה, שאני מקווה שיאריך ימים ויזכה להיות הנשיא הראשון של מדינת-פלסטין. לא דחה את הרעיון. אבל הוא ידע שבדיאותו רופפת ושסומו מתקרב — וכי אנשים צעירים יותר, בני דור חדש, שונים מאוד ממנו ומדרך-חייו, יצטרכו לדאוג לגורל העם הפלסטיני.

כאשר מת החודש, בגיל 81, נסתם הגולל על פרק בחיי העם הפלסטיני — הפרק שהתחיל במהפכת התורכים הצעירים והת-עוררות הלאומיות הפלסטינית, ושנסתיים בהחלטת ממשלת ישראל לקבל את תפיסתו של משה דיין שפירושה חיסול בסיס-הקיום הלאומי של העם הפלסטיני. עארף אדי-עארף האמין שאין זה סוף-פסק. אך את ההמשך השאר להיסטוריון שירשום את הפרק הי-כא של תולדות העם הפלסטיני.

* פרשה שחורה זו לא באה על תיקונה. הכפרים הושמדו בימים הראשונים אחרי הפסקת-האש, כאשר השילטון הישראלי עוד האמין כי יצטרך להחזיר את השטחים וחשבשחיסול הכפרים יקל עליו לשנות את הגבול באזור לטרון ולשמור על כביש ירושלים. האדמה, שתושביה גורשו באכז-ריות בלתי-רגילה, נמסרה ליהודים דתיים.

„אין אשה מכושרת - יש רק אשה

מוזנחת!" מצהירה הדוגמנית בתיה

בנדיקט המקימה שושלת של דוגמנים

הודשים ספורים בלבד אחרי שילדה את בנה השלישי, קוצרת בתיה בני-דיקט שריקות התפעלות, כשהיא חולפת ברחוב דיזנגוף ומציגה לראווה את מותניה וטבורה. "זה לא יכול להיות שאת אבא לשלושה יל-דים!" מגיבים גב-ריים ונשים כאחת למראה. ואומנם, למרות שחלפו יותר מתריסר שנים מאז נבחרה בתיה כסגנית מלכת-המים בטרם מלאו לה 17 שנים, עדיין ניתן להקיף את מותניה בעשר אצבעות, ועורה מתוח עליה כאילו היה קטן עליה בשני מספרים. "אני לא מבינה מה מתלהבים כאן בארץ מזה שאני רזה ומוצקה אחרי שלוש לידות!" אר-מרת בתיה שהגיעה לבי-

הודשים ספורים בלבד אחרי שילדה את בנה השלישי, קוצרת בתיה בני-דיקט שריקות התפעלות, כשהיא חולפת ברחוב דיזנגוף ומציגה לראווה את מותניה וטבורה. "זה לא יכול להיות שאת אבא לשלושה יל-דים!" מגיבים גב-ריים ונשים כאחת למראה. ואומנם, למרות שחלפו יותר מתריסר שנים מאז נבחרה בתיה כסגנית מלכת-המים בטרם מלאו לה 17 שנים, עדיין ניתן להקיף את מותניה בעשר אצבעות, ועורה מתוח עליה כאילו היה קטן עליה בשני מספרים. "אני לא מבינה מה מתלהבים כאן בארץ מזה שאני רזה ומוצקה אחרי שלוש לידות!" אר-מרת בתיה שהגיעה לבי-

כך מכנה בתיה את סלישיית הדוגמנים שהקימה עם בנה (תימן) ובתה. לשני הילדים תלבושות שהומונו אצל מתכנני אופנה. הטלישיה תהפוך כנראה לרביעייה כשיגדל הבן התינוק של בתיה.

שלושת היפים

"אני אוהבת להיות אשה!"

אחרי! אינה רק טיטמתם של מפקדי צה"ל. זוהי גם הסיסמא של הדוגמנית בתיה בנדיקט לילדיה. ואנמנס, בתה הפעוטה אלכסנדרה הולכת בעקבותיה, משתתפת יחד עימה כדוגמנית בתצו-גות אופנה. בתיה מציינת בגאוה כי לבתה יש כבר אוסף של 25 שמלות מקסי ו-20 כובעים בצבעים שונים משל עצמה.

קור המולדת השנתי שלה. המושג הזה המקובל בארץ שמי שילדת גומרת עם הגוף שלה — הוא מוטעה מיסודו! היא אומרת. והיא עצמה מהווה את ההוכחה לאמיתות דבריה.

הפילוסופיה של בתיה על נושא היופי היא פשוטה ובלתי מסובכת. פשוט מאוד — אין אשה מכושרת. יש רק אשה מוני-נחת. מי שלא רוצה להיות מוזנחת עליה להיות מטופחת ובטיפוח צריך להתחיל מגיל הגן.

קחו אותה, למשל. אם בתיה (למי שלא זוכר — כוכבת המחזמר אין להצליח ב-טקסים, לשעבר) מצליחה לשמור על משקל של 105 פאונד (כ-48 קילו), להתעמל שלוש פעמים בשבוע, לשחק טניס, ולטעום מכל הדברים שבעולם אך לא לגמור אף פעם את מה שיש בצלחת. זה רק מפני שהועידו אותה מילדות להיות כזאת.

הורגלתי להתלבש יפה עוד כשהייתי תינוקת. בגיל חמש אמא כבר היתה מל-בישה אותי לא רק בשמלה אלא גם מציי-דת אותי בארנק וכפפות. אני חושבת